

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Leo Poulsen

BOGI MORTENSEN

Hampiliga friðarligt á Strandferðsluni beint nú

TAÐ SIGUR **BOGI MORTENSEN**, STJÓRI Á **STRANDFARASKIPUM** LANDSINS. HANN HELDUR, AT **SUÐUROYINGAR** HAVA BETRI HYLLING Á **SAMFERÐSLUNI**, OG AT TAÐ TÍ ER EIN **FYRIMUNUR**, AT **STOVNURIN** LIGGUR Í **SUÐUROY**. ÍTRÓTTURIN HEVUR ALTÍÐ **FYLT** NÓGV, OG **SUÐUROYARSPERIL** ER BESTI **MATUR**

Onkuntíð hevur verið buldrasligt at verið **Strandferðslustjóri**, hvussu er nú?

Tað er rættiliga rokasligt, men tað er so upp og niður. Í lýtuni er tað hampiliga friðarligt.

Hvør er størsta avbjóðingin beint nú?

Størsta avbjóðingin er at fáa samferðsluna at fungera optimalt fyri brúkarán, og at leggja stóran dent á kunning í strandferðsluhøpi.

Hvat er tað besta við starvinum?

At eingin arbeiðsdagur er líka.

Er tað ein fyrimunur ella ein vansi, at stovnurin liggur í Suðuroy?

Kanska er tað ein fyrimunur við tað at suðuroyingar eru vanir við at sigla, og liva í heila tikið rættiliga tætt upp at samferðsluni.

Hvussu heldur tú teg í form?

Eg royni at renna av og á, og annars at ganga túrar í náttúruni.

Hvørji frítíðarítriv hevur tú?

Ítrótturin hevur altíð fylt nógv. Nú eri eg ikki so aktivur sjálvur longur, so nú fylgi eg við børnunum og abbaðørnunum.

Ferðast tú nógv í egnum landi?

Tey seinnu árin havi eg ferðast rættiliga nógv í egnum landi, og eitt nú havi eg verið á øllum oyggjum í landinum.

Hvørjum hyggur tú at í sjónvarpinum?

Áhugin er nokk so breiður. Tað eru færoyskar sendingar, ein góður filmur, eins og ítrótturin fyllir nógv, seliga fótibólturin.

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

Hvat er tín lívrættur?

Suðuroyarsperil.

Er tú sjálvur góður kokkur?

Eg haldi meg vera rímiliga góðan kokk, men eg skal helst hava eina uppskrift at halda meg til.

Hvør bók liggur á náttborðinum?

Tað er Frelseren hjá Jon Nesbø.

Verður tú í sama starvi um 10 ár?

Neyvan.

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Fullkomni filmurin

Eg helt satt at siga ikki, at eg nakrantíð aftur skuldi uppliva tað at siggja eitt veruligt filmslistaligt meistaraverk. Tann tíðin er líka sum farin, haldi eg meg hava kunnað staðfest.

Undantøk eru tó, so sum »Hvíta Bandið« hjá Michael Haneke, »The Return« hjá russaranum Andrei Zvyagintsev, »Another Year« hjá Mike Leigh.

Men so syrgiliga langt er millum hesi meistaraverkini.

Eg var tí sera harmur um, at eg ikki var í Keypmannahavn, tá filmurin »Hesturin úr Torino« hjá Bela Tarr úr Ungarn gekk har í fjør. Tá eg las ummælini um filmin, visti eg, at hetta er ein filmur, sum mær hevði dámað.

Tí gjordist eg meira enn ovurfeigin, tá eg í donsku bløðunum sá, at filmurin varð sýndur tvær ferðir millum jólini og nýggjárið í Cinemateket. Og tað var meðan eg var staddur í Keypmannahavn.

Og rætt hevði eg. Hetta er júst filmurin, upplivingin, sum eg havi saknað í nógv ár. Sonn kompromisleys filmslist av tí rætta slagnum, sum nú tíverri er við at doyggja út. Ein rúsur at siggja slíka list.

Óneyðugt er at siga, at filmurin er svartur/hvítur/gráur.

Sjálvandi verður hesin filmur ikki sýndur í Føroyum. Føroyingar eru ov smáir til veruliga filmslist.

Tey, sum siggja filmin, hefta seg ivaleyst við monotona tónleikin, sum verður endurtikin aftur og aftur í filminum. Men her er tónleikurin ikki órógvandi, hann er ikki so harður, hann er partur av verkinum. Stormurin, sum ýliruttan um húsini alla tíðina, er harafturat tann rætti undirtónin hjá hesi dapru søgu.

»Hesturin úr Torino« var ein so stór uppliving, at hon mest av øllum kann samanberast við eina religiøsa opinbering.

Eg havi lisið í onkrum blaðið, at Bela Tarr hevur sagt, at hetta var hansara seinasti filmur. Vónandi lýgur hann.

Kieslowski segði eisini, at

hann var givin at gera filmar. Stutt eftir doyði hann, alt ov ungur, undir einari skurðviðgerð í hjartanum.

Øll list hevur sína gullöld. Eingin skrivur longur sjónleikir sum Shakespeare, eingin ger tónleik sum Mozart, eingin skrivur skaldsøgur sum William Heinesen, eingin málur sum Rembrandt. Og um nøkur fá ár fer eingin at gera filmar sum Bela Tarr, ja,uttan Bela Tarr sjálvur vónandi.

Eftir at hava sæð, nei, upplivað »Hesturin úr Torino« havi eg ikki hug at siggja aðrar filmar. Ikki fyrr enn »Le Havre« hjá Kaurismaki kemur til Danmarkar. Til Føroya kemur hann sjálvandi ikki. Og tá næsti filmurin hjá Haneke kemur.

Lívið er ov stutt til pseudo-filmslist og fólk, sum samanbera danskar filmar við Mike Leigh.

»Hesturin úr Torino« er ein skapanarsøga, sum byrjar, har sum hin endar. Ein søga í sjeypørtum, sjeypøgum. Ein maður og vaksna dóttir hansara bígva burturi frá bygðum og býum. Maðurin koyrir fyri fólk við hestavogni sínum. Dóttirin er heima. Ein dagin orkar hesturin ikki meira. Og so er eingin inn-tøka longuruttan nøkur oyru fyri heimabryggj. Niðurteljingin byrjar.

Húsini gerast eitt fongsul, sum tey tó tvær ferðir kunnu rýma úr. Seinnu ferðina fara tey eisini av stað, men venda aftur. Har er eingin vegur enn tann eini. Seinast í filminum sloknar lampan, hóast hon er full av olju. Í byrjanini var einki.

Við nógvum endurtøkum í slowtempo sigur Bela Tarr sína góðu søgu við meistaraligum myndum og fáum orðum. Tveir og ein hálvur tími av fullkomnari list og fullkomnum handverki.

Hetta er tann veruliga filmslistin, ikki undirhald, men ein uppliving, tú ikki gloymir, um tú so verður líka nógv ár sum »Hesturin úr Torino« er í minuttum, 146.